

A close-up of a woman's face with dark hair and red lipstick, looking slightly down. In the top right corner, there are bright red flowers, possibly bougainvillea, against a blue background.

Odvrácená strana slunce

Kate Furnivallová

A small cluster of red flowers in the bottom right corner, partially overlapping the author's name.

*Odvrácená
strana slunce*

Odvracená strana slunce

Kate Furnivallová

Přeložila Hana Volejníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Kate Furnivall

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Far Side of the Sun*

(First published by Sphere, London, 2013)

přeložila © 2015 Hana Volejníková

Redakce textu: Iva Klinderová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-259-7

S láskou April

1

Dodie

Nassau, Bahamy, 1943

„Pomozte mi...“

Slova vyklouzla ze tmy, téměř nic nevážíla a v dusném nočním vzduchu zanechala sotva patrnou stopu. Dodie Wyattová se zastavila na neosvětlené ulici na okraji Nassau, který se netěšil dobré pověsti. Znervózněla.

„Kdo je tam?“ zavolala.

Uslyšela slabé zasténání. Tlumené zaklení. Zašramocení. Pak se na temné ulici opět rozhostilo ticho.

„Kdo je tam?“ zavolala znovu, tentokrát ostřeji.

Odpověď jí bylo ticho. Takové naprosté ticho vládne jen po půlnoci. Pach oceánu zaléval ve vlnách Bahamy, jeho slaný dech přetrvával na plážích a ve vlhkých zákoutích města. Dodie věděla, že kdyby měla špetku rozumu, nezastavila by se, a zmizela na konci ulice, jenže mužovo slabé „Pomozte mi“ ji lapilo. Zamířila k místu, odkud se ozvalo zasténání.

„Řekněte něco,“ pobídla ho Dodie, zatímco pátrala pohledem v inkoustově černé tmě. Hlas jí zněl absurdně klidně. „Nevidím vás v té tmě. Kde jste?“

Neodpověděl. Dodie cítila, jak jí srdce stísněně buší.

Vracela se domů z večerní služby v hotelu Arcadia, kde pracovala jako servírka. Nohy ji po dvanácti hodinách nepřetržitého pobíhání bolely a Dodie toužila po jediné věci – vklouznout do postele a spát. Teď ji ale neznámý člověk prosil o pomoc.

„Pomohu vám,“ řekla už ne tak klidným hlasem a posunula se blíž ke zdi. „Musím ale vědět, kde jste.“

Čísi ruka ji chytila za kotník.

Do ulice vtrhl vítr, zalomcoval okenicemi a vyburcoval psa na nedalekém dvorku ke štěkotu. Vítr byl stále teplý, přestože už panovala noc, a voněl po tropických květinách. Jak rozehnal mraky, měsíční světlo zalilo úzkou mezeru mezi domy. Dodie si všimla postavy u svých nohou.

Mohutný muž seděl zhroucený u zdi, jeho tělo připomínalo hadrového panáka, brada mu spadla na hrudník a nohy měl natažené v prachu před sebou. Husté vlasy byly hnědé a jeho světle šedý oblek byl zmačkaný, ušpiněný. Muž šátral rukou po zemi, snažil se znovu chytit Dodie za kotník, zatímco druhou ruku si tiskl k bílé košili. Ta už přestala být čistě bílá, zalévala ji jakási tmavá skvrna, která se rychle šířila zpod mužovy dlaně. Dodie na okamžik zaváhala. Věděla, že se dostane do potíží, pokud si klekne k tomu muži. Vyrůstala s nesnáze a uměla je vycítit na padesát kroků. Od chvíle, kdy se před šesti roky ocitla na Bahamách, se jim snažila vyhýbat. Tehdy jí bylo šestnáct a neměla víc rozumu než kolibřík.

„Prosím...“ zašeptal muž.

Poklekla k němu. „Jste zraněný.“

„Pomozte mi... vstát.“

Dodie se dotkla mužovy ruky na zemi, jeho prsty se jí okamžitě chytily.

„Jste zraněný, musíte zůstat v klidu. Nehýbejte se. Potřebujete sanitku.“

Zvedl hlavu a podíval se na Dodie, jeho pokožka byla v měsíčním světle stříbřitě bledá. Místo očí měl temné díry, které ji znepokojovaly. Jeho ústa se pohybovala, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Přemíra stínů jí bránila odhadnout jeho věk, mohlo mu být něco mezi čtyřiceti a padesáti.

„Raději nemluvte,“ řekla vlídně. „Na hlavní ulici je telefonní budka, doběhnu...“

„Ne.“

„Potřebujete lékaře.“

„Žádnou sanitku,“ vyrazel ze sebe po kouscích. „Žádného doktora.“

„Potřebujete ale pomoc.“

Oba hleděli na ruku přitisknutou k bílé košili těsně nad pásem kalhot, na tmavou skvrnu, která se mezitím rozrostla do velikosti talíře, a na vějířovité stříkance, jež se mu rozlézaly po hrudníku jako chapadla. Muž se podíval Dodie do tváře, ústa měl zkrivená námahou, jak se snažil dýchat. Zavrtěl hlavou.

Dodie neztrácela dále čas a vstala. „Nehýbejte se. Musíte do nemocnice, přivolám...“

Chytil ji znovu za kotník. „Ne.“

„Ano.“

„Ne!“

Ten výkřik ji zastavil. Poklekla k muži a vzala ho za ruku. Měl ji chladnou a lepkavou, podobnou kůži ropuch, které nocovaly pod její chatrčí. „Jsem Dodie,“ řekla tiše. „Jak vy se jmenujete?“

„Morrell.“

„Pane Morrelle, víme oba, že musíte do nemocnice. Silně krvácíte. Proč nechcete, abych zavolala sanitku nebo aspoň doktora?“

Vzdychl si. Jako kdyby z něho s každým odměřeným výdechem unikal život. „Oni mě zabijí,“ zamumlal.

„Cože?“

Hlas mu zněl suše, vyčerpaně. Všimla si jeho jižanského přízvuku, nejspíš pocházel z Alabamy nebo Tennessee. „Ten, kdo mě bodl,“ Dodie viděla, jak zakoulel očima, bělma mu zasvítily v měsíčním světle, „půjde do nemocnice. Budou mě hledat.“

„Proč by to dělali?“

„Aby dokončili svou práci.“ Mocně vydechl, z jeho dechu cítila rum.

„Dostal jste se do rvačky?“

„Dá se to tak říct.“

„Potřebujete co nejrychleji obvázat ránu.“

Souhlasně zamručel, brada mu ale začala klesat na hrudník. V tom okamžiku Dodie napadlo, že odtud zmizí. Vrátil se do poklidného stereotypu, v němž nic nenarušovalo monotónnost práce v hotelu a procházky po hebkých bílých plázcích. Věděla, že by měla nechat pana Morrella, aby se zařídil po svém. *Zabijí mě*, řekl. A co bude s ní? Také ji zabijí? Jedna osamělá mladá žena by pro ně nic neznamenal. Sáhla si bezděčně na měkké místo pod žebry a roztáhla prsty, aby chránila tu prohlubeň. Zraněný muž se začal náhle sesouvat na stranu. Dodie ho chytila v podpaždí, snažila se ho udržet vzpřímeného, jenže jeho tělo vážilo víc, než čekala.

„Pane Morrelle, je čas vstát.“

Zvedl hlavu.

„Pomohu vám,“ slíbila mu.

Hleděl na ni celou věčnost očima vyplněnými prázdnými stíny, cítila na kůži jeho nedůvěru, nakonec ale přikývl. „Dobře.“

Oba věděli, že to bude bolet. Sklonila se k němu a přisunula mu nohy k tělu, ohnula je v kolenou. Objala ho pažemi kolem hrudníku, semkla ruce za jeho zády a pak pomalu, centimetr po centimetru ho vytahovala nahoru. Nevykřikl. Nezasténal. Dýchal ale hlasitě, téměř vrčel. Konečně se napřímil. Kymácel se, i když ho sebevíc podpírala. Byla přesvědčená, že tohle je jeho poslední chvilka.

Postupovali mučivě pomalu. Některé jejich zastávky se tak protáhly, až se Dodie bála, že se mužovo srdce rovněž zastavilo. Když už si začala myslet, že to vzdal, udělal další krok – levou, pravou nohou. Paže ležící jí na ramenou byla svalnatá, zvyklá na práci, nikoli na bezmocnost. Prsty ruky měl zabořené do záhybů jejího svetru.

Mlčeli. Šli pomalu, ztěžka. Dodie přemáhala obavy, které se jí honily hlavou, zachvěla se při každém zvuku v temnotě, každém pohybu v přítmí. Přemýšlela, co by měla dělat, kam muže zavést, jak ho co nej-jednodušeji dostat pryč. Na konci ulice s ním zamířila vlevo, do potemnělé, zanedbané uličky. Po jejích obou stranách se táhla skladiště a vůně oceánu byla v ní tak silná, že přebila pach krve, jenž uvízl Dodie v nosních dírkách. Především ale platilo, že v tuhle noční hodinu tady sotva můžou někoho potkat.

Proč, pane Morrelle? Proč vás někdo tak nenávidí, že vás bodl nožem do břicha?

Dodie se zachvěla a s bušícím srdcem číhala na zvuk kroků za nimi. Když se ale ohlédla nervózně přes rameno, uviděla jen prázdné stíny. Morrell tu a tam vydal ze sebe prázdný zvuk, s kterým se přimkl k ní a na který reagovala konejšivým tónem, vedli tak krátkou konverzací beze slov. Dodie ho chytila pevněji kolem mohutného pasu a dávala pozor na to, kam šlape. Byl obutý do pěkných bílých mokasínů, které ve tmě svítily.

„Už to není daleko,“ řekla mu.

Řídila se rytmem jeho mokasínů, udělala jako ony vždy jen jeden krok. Instinkt jí velel, aby muže ukryla na místě, kde bude v bezpečí. Z tohoto důvodu se vydala málo používanou cestičkou, která vedla na pláž. Nechala za sebou domy a nejasná světla neonů nočních barů, kde by ho

mohli hledat. Připadalo jí to jako celá věčnost, nakonec se ale dostali k místu, k němuž měla namířeno. Ocitli se na písčitém pásu, který odbočoval do husté řady kokosových palm, jež kopírovaly pobřežní čaru. Dodie se s úlevou nadechla teplého vlhkého vzduchu.

„Pane Morrelle, jste v pořádku?“

„Ano,“ zabručel.

Dodie ho zabíjela. Neřekl jí to, nicméně věděla, že je to pravda. Zabíjela ho. Nemohla v tom pokračovat dál.

„To by stačilo,“ prohlásila.

Posunula ho k palmě, která se nakláněla jako opilec nad cestu a jejíž štlhlý kmen se rýsoval proti sametové noční obloze. Zastavila se.

„Posadte se.“

Nemusela ho prosit dvakrát. Poklesl v kolenou a svezl se nemotorně na zem. Opatrně ho narovнала, opřela zády o kmen palmy a zkontrolovala, zda ještě dýchá. Doufala, že se udrží v sedu.

„Tady vám nic nehrozí,“ ujistila ho.

Rozhostilo se ticho, oba zatajili dech a toužili uvěřit v pradihost jejich slov. Po chvíli zamumlal s jižanskou zdvořilostí: „Děkuji vám, madam, za vaši laskavou pomoc.“

„Teď vás nechám tady.“

Donutil se přikývnout. „Sbohem.“

„Nebojte se, vrátím se.“

Svlékla svetr a uvázala mu ho pevně kolem pasu. Morrell byl cítit, kromě pachu krve a rumu ještě něčím jiným, něčím zlým. Byl to kyselý zápach hrůzy, který se mu dral z útrob. Znala ten puch, vycházel z ní ten den na jedné z bahamských pláží, kdy její otec vstoupil do tyrkysové zelených vln a prohlásil: „Zlato, počkej tady, já poplavu zpátky do Anglie.“

Dodie zaplavil v osamělém přítmí palm náhlý zármutek pro tohoto zraněného cizince a objala ho kolem ramen. Slaná bríza, jež se vydala z moře na průzkum ostrova, houpala palmovými listy nad jejich hlavami.

„Důvěřujte mi,“ zašeptala muži do ucha.

„Nemusíte mi lhát. Pomohla jste mi víc než dost, jsem vám za to vděčný.“

Zavrtěla hlavou. „Pane Morrelle, jdu sehnat něco, v čem bych vás mohla odvézt. Nemáte sílu udělat už ani krok.“ Sedla si na bobek a poplácala ho

nemotorně po rameni. „Sed'te tady, vrátím se hned.“ Dokázala se i pou-smát. „Ne aby vás napadlo mi někam utéct.“

Stiskl jí nahou paži.

„Všechno je v pořádku,“ řekla tiše. „Slibuji, že se vrátím.“

Vnímala třes jeho prstů na své paži, než svěsil ruku dolů. „Děkuji vám, madam. Jste nesmírně laskavá.“ Vydechl dlouze, jako by čekal, že je to naposledy.

Dodie utíkala, kličkovala mezi stromy, hnala se po písčité pěšině. Její nohy si pamatovaly cestu i ve tmě, chodily tudy každý den, jenže teď byly neohrabané, protože Dodie ovládala panika. Dvakrát narazila do stromu, sedřela si kůži na lokti, oddechovala zprudka, zatímco z křovin se ozýval noční koncert cikád. Přinutila se zpomalit a soustředit se na cestu ke sta-rému Costerovi. Vpravo od ní, za pásem palem, byly slyšet vlny náráže-jící do úzké pláže. Ten známý zvuk ji uklidňoval.

Ach, pane Morrelle, o co tady jde?

Představila si, jak sedí ve tmě a myslí si, že ho opustila. Měl by nebo-žák jít do nemocnice, nemohla ho ale nutit, pokud tam na něj opravdu číhají nějací lidé. *Aby dokončili, co začali.* Dodie se otrásla, když si vzpo-mněla, jak o tom mluvil. Znělo to totiž, jako by se bavili o něčem nor-málním. Jako by cokoli z toho bylo normální.

Měsíc jí svítil na cestu, přidala do kroku a snadno našla dřevěný příby-tek Boba Costera. Stál na malé mýtině, jeho střecha z vlnitého plechu lomozila ve větru. Domek měl malou verandu, starý Bob na ní rád leno-šil v houpacím křesle a klábosil s každým, kdo byl ochotný podělit se s ním o pivo.

Okna byla potemnělá, bez známky života. Dodie pospíchala za dům, kde se rozkládala Bobova pýcha, velký pozemek osázený batáty. Bob si na něm postavil kůlnu na nářadí. Místní lidé neměli ve zvyku zamykat – považovali by to za nesousedské chování –, a tak Dodie stačilo jen zved-nout petlici. Sáhla do kůlny, nahmatala, co potřebovala, a vytáhla ven. Opatřila si dopravní prostředek.

Kolečko zaskřípalo s každým otočením kola. Ten zvuk zněl chrčivě, rušil tiché ševelení palem a přiměl kvakoše nočního roztáhnout křídla a vznést

se jako přízrak nad stříbřité vršky stromů. Na plechovém dně kolečka zabubnovalo pár kapek deště. Mračna ale rychle zmizela a Dodie viděla lépe na cestu.

Prosím, ať vás najdu živého.

Pospíchala teplou nocí, netopýři s koženými křídly se jí míhali nad hlavou jako šipky. Když dojela k místu, kde muže nechala, zavolala: „Pane Morrelle.“

Stíny halily tvrdošíjně strom, u kterého předtím seděl.

„Pane Morrelle!“

Zmizel.

Zírala na černé šmouhy kmenů. „To jsem já, Dodie.“

Teprve teď zaslechla šepot, který zazníval od vzdálenějších stromů. Pustila kolečko a zamířila do trnitého podrostu, reagovala nervózně na každé zašustění. Konečně ho našla. Ležel zahrabaný pod vrstvou vlhkého listí. Jakmile ho uviděla živého, zmocnila se jí nečekaně hluboká úleva. Zvládl doplazit se sem a zamaskovat – nechystal se tedy umřít. Ještě ne. Pomalu zvedl hlavu.

„Vrátila jste se.“

„Přece jsem vám to slíbila.“

„Nevěřil jsem vám.“

„Obstarala jsem kolečko, odvezu vás v něm.“

Podivně škytl a Dodie pochopila, že to měl být smích. „Tak to byl ten rámus,“ zamumlal.

„Ano, váš kočár je připraven.“

Držel se jí za ruce a nepustil se, dokud ho neposadila na kolečko. Když mu utahovala svetr ovázaný kolem pasu, z hrdla mu uniklo podivné bručivé chvění, které ji vylekalo.

„Hije,“ řekla zvesela a chopila se madel. Nečekala takovou tíhu.

Sevřela je pevněji, cítila, jak jí bolest ze zátěže vystřeluje do kloubních jamek. Mrkala, zaháněla tak pot, který jí štípal do očí, zatímco se komáři slétali k půlnoční hostině. Zatřepala hlavou, snažila se zbavit rozeklaných útržků večera, které se jí zabodly do mysli jako skleněné střepy. Vyděsilo ji, že to nepomohlo a nic se nezměnilo. Jedině srdce jí tlouklo silněji a kolečko se naklonilo, jako by mělo v úmyslu zbavit se pana Morrella.

2

Ella

„Pomoz mi.“

Slova k ní doplula z ložnice. Ella Sanfordová oklepala popel z cigarety. Stála na balkoně a dívala se, jak se v přibývajícím šeru světla Nassau rozsvěcejí jedno po druhém a město se připravuje na další noční flám. Od chvíle, kdy válka dorazila na Bahamy, se město změnilo. Armáda vtrhla na New Providence jako nějaký přírodní živel a spolu s ní se objevily letecké základny, uniformy a hlasitý smích vojáků. Tihle muži byli zvyklí tvrdě pracovat i jít si za svým a zahnali pryč koloniální atmosféru lenivého klevetění. Ella se vrátila do ložnice a pousmála se s jistým očekáváním.

„Reggie, co se děje?“ zeptala se.

„Pomoz mi, prosím, s touhle zatracenou titěrností.“ Manžel jí podal zlaté manžetové knoflíčky. „Kloužou mi.“

Ella se zasmála a lehce zastrčila knoflíčky do manžetových naškrobených bílých manžet. Vždycky si myslela, že Reggie vypadá nejlépe ve fraku. Věděla, že ji rád žádá o různé věci, zvláště pak o výpomoc, při níž se jí mohl dotknout. Jakmile byla hotová, položil jí ruce na nahá nadloktí.

„Dnes večer vypadáš kouzelně,“ řekl.

„Děkuji. Ty také.“

Většinu svého života působil Reginald Sanford v diplomatických službách vlády Jeho Veličenstva, což se odráželo v celém jeho obličejí: šedé oči hleděly obezřetně, ústa působila lehce tajnůstkářsky. Reggie miloval pořádek. Nikdy nezvýšil hlas. Pokud tak v jeho přítomnosti učinil někdo jiný, dokázal jej obratně uklidnit a s pozoruhodnou dovedností obrousil všechny hroty a přivedl dotyčného k pochopení veškerých důvodů. Pochopitelně svých.

Proto měl tu čest zastupovat Jeho Veličenstvo na Bahamách coby guvernérova pravá ruka. Díky tomu bydlel v nádherném domě a projížděl se po ostrově ve stříbrošedém bentleym. Ella ho podezřívala, že právě proto sebou někdy házel na lůžku nebo ji ovinul paží, přitiskl si tvář k jejímu krku a zamumlal: „Napadlo tě někdy, jak bychom asi teď žili, kdybych dal na otcovu radu a stal se obyčejným venkovským právníkem?“

„Ne, nepřemýšlela jsem o tom. Takový život bys nenáviděl.“

Ella ale neodpověděla zcela podle pravdy, někdy o tom skutečně přemýšlela. Usmála se na manžela, snažila se vyhladit nepatrnou vrásku v koutku jeho úst, Reggie ji však stiskl v náruči.

„Slib mi, že dnes večer budeš hodná holčička.“

„Reggie, už dávno nejsem dítě. Je mi jedenačtyřicet a jsem vdaná žena.“

„Víš, o čem mluvím. Zatančíš si s ním, když tě vyzve.“

„Třeba mě tentokrát nepožádá o tanec.“

Reggie sklouzl pohledem po jejích zlatavých vlasech, které jí splývaly v hustých lesklých vlnách na nahá ramena, a zastavil se u hedvábných večerních šatů v barvě chartreuské zeleně, díky níž její modré oči vypadaly ještě zářivější. Kochal se pohledem na látku, která jako kůže kopírovala křivku štíhlých boků.

„Požádá,“ řekl a stvrdil to kývnutím hlavy.

„Musím s ním tančit?“

Reggie jí věnoval jeden ze svých vážných pohledů. „Obávám se, drahoušku, že je to součást práce. Očekává se, že se s ním budeš bavit o té příšerné muzice, do níž se zbláznil.“

„O jazzu?“

„Ano. Nechápu, co může vidět na tom hlučném vřeštění. To je ale prostě on, chce za každou cenu vypadat moderně.“ Poslední slovo vyslovil s odporem, jako by mu zkřivilo ústa.

Ella se zasmála. „Možná si díky těm rytům připadá znovu mladý. Všichni se rádi občas cítíme mladí.“

Reggie se zamračil. „Je jen o dva roky starší než já. Je mu devětačtyřicet, to není žádné stáří.“

Sáhl si nevědomky na spánek, místo řídnoucích hnědých vlasů mu tam začaly rašit šedé chomáčky. Ella ho jednou ráno přistihla, jak si na zrád-

nou lysinu nanáší studený čaj z konvice a vklepává si ho do pokožky. Hrozně se styděl, že ho viděla, Ella se však zachovala taktně a nikdy se nezminila o tomto krátkém záchvatu marnivosti.

„Vypadá starší než ty,“ ujistila manžela. Upřímně řečeno Reggie začínal být obtloustlý. Neubránil se tukovým polštářům, i když trávil hodiny na golfovém hřišti. Tváře měl kulaté a kůži hladkou jako kulečnickové koule, bez jediné známky stárnutí. Roky těžké služby se odrazily pouze ve dvou vráskách, které mu přetínaly obočí, a měkkém smutku, jenž mu při únavě obkroužil oči.

Ella se chraptivě zasmála. „Možná bych s ním mohla probrat něco jiného.“

Přimhouřil podezíravě oči. „Co například?“

„Příspěvek na aukci, kterou pořádám.“

Reggie se odpoutal od Elly a zamířil k nočnímu stolku, na němž stála sklenka s whisky. Byla stále z poloviny plná. Chopil se sklenky a zvedl ji k ústům, současně s neutrálním diplomatickým výrazem ve tváři pozoroval manželku.

„Ello, neobtěžuj ho dnes večer.“

„Proč ne?“

„Prosím tě, neprobírej dary – ani žádnou jinou práci – s Jeho královskou Výsostí, vévodou z Windsoru, když je mimo úřad.“ Reggiemu přeletěl přes tvář rozmrzelý stín. Ella mlčela, zatímco do sebe obrátil whisky. „Pojďme, drahoušku.“ Vzal sametový šál ležící na posteli a přehodil jí ho přes ramena. „Šťastnou nohou napřed.“

Zavěsila se do manžela a oba s úsměvem vykročili pravou nohou ke dveřím ložnice, jejich krok byl dokonale sladěný. Byl to takový jejich dětinský rituál.

Ella milovala jejich dům v Nassau. Nebylo to tím, že by na předchozích místech nežila v honosných domech. Jejich sídlo v Alexandrii mělo například zašpičatělou věž, jež zachycovala chladivý vánek vanoucí od moře; dům v Malajsku zase charakterizovaly podlahy vykládané lascivními mozaikami a nezvyklý odpadní systém. To všechno samozřejmě užívali díky laskavosti Jeho Veličenstva.

Tenhle koloniální dům – Bradenhamské sídlo – s dlouhými verandami

a elegantními bílými sloupy obrostlými kaskádami buganvílií však představoval něco víc než dům, byl to její domov. Její první *skutečný* domov. Žili tady s Reggieem už celých jedenáct let, déle než na jiných místech. Kam se poděl všechen ten čas, všechny ty promarněné hodiny? Neměla dovolit, aby jí protekly mezi prsty jako voda. Tehdy ale byla mladá, bylo jí pouhých třicet, když sem přijela. Tehdy ještě stále doufala, že se jim už brzy narodí dítě. Nestalo se tak. Kolekci cínových vojáčků, kterou koupila ve Stanhopeově hračkářství na Bay Street, vyhodila do koše. Ty dny se staly dávnou minulostí.

Dnes večer se však Ella chtěla dobře bavit. V Britském koloniálním hotelu se konal dobročinný večírek. Výtěžek z něj půjde do fondu shromažďujícího prostředky na výrobu letadel Spitfire. Na večírku se sejdou obvyklí hosté, nicméně Ella si věděla rady. Uměla se vyhnout starým ťulpasům a soustředit se na mladé fešáky v uniformách, kteří nabízeli smích, koktejly a líčení kouzel, s jejichž pomocí vytáhnou do vzduchu těžký bombardér B-24 Liberator a zamíří s ním k nekonečné modré obloze. Jak Ella scházela po širokém oblouku schodiště, uviděla svou černou služebnou Esmeraldu. Ta stála u hlavních dveří a na baculaté dlani držela úhledně složené rukavice pro Reggieho.

Ella si všimla, že služka upírá jasný pohled na jejího manžela, číhala na něj jako pavouk, který ovšem má nabíraný bílý čepec, boky široké jako vrata od stodoly a smích o síle hromu. Její palec hladil rukavici z teletiny.

„Och, pane Sanforde, moc vám to dneska sluší.“

„Jak vás to napadlo, Esmeraldo?“ zeptal se Reggie a zářivě se usmál.

„Moc záleží, když jsem žehlila košili od smokingu. Hrozně moc.“

„Velice si toho cením. Nemyslete si, že si nevšímám vaší usilovné práce v domě.“

„To moc ráda slyším, pane. Moc ráda.“

Esmeralda rozvlnila boky ze strany na stranu. To bylo vždycky špatné znamení. Ella rychle zdolala poslední schod a zamířila ke dveřím.

„Dobrou noc, Esmeraldo,“ řekla zřetelně.

„Pane Sanforde, pane,“ zacukrovala Esmeralda, když Reggie natáhl ruku po rukavicích. „Přemýšlela jsem...“

Reggie se zastavil před služčíným mohutným poprsím, povolil zatažené

břicho a radoval se, že si může popovídat s jedinou osobou v domě, která je skálopevně přesvědčená, že všechno, co on udělá, je jediné správně.

„O čem jste přemýšlela, Esmeraldo?“

„O vás, pane.“

„Vážně?“ Zatvářil se potěšeně, zatímco si natáhl rukavici a uhladil kůži mezi jednotlivými prsty.

„Pane Reggie, vy víte, že mám tetu v Bain Townu a ta zase má neter v Grant's Townu.“

„Ne, to jsem nevěděl.“

„A jak se všichni hrnou do Nassau za prací pro armádu, tak chudák holka – moc chytrá holka – nemůže zavadit o práci. Pane Reggie, já myslím, že vy byste jí moh sehnat práci u vás.“

„Ach, Esmeraldo,“ zamračil se, „tím si nejsem tak jistý.“

„Stačí obyčejná práce. Malinkatá práce.“

Ella se ve dveřích zastavila, zvědavá na Reggieho odpověď.

Vzdychl. „Esmeraldo, zjistím, co by se dalo udělat. Musím vás ale varovat, v úřadě máme přísné předpisy.“

Těmi předpisy myslel dodržování hierarchie. Vrcholek pyramidu tvořili bílí muži, pod nimi byli černoši, zatímco bílé ženy zabíraly střed a mladé černošky se musely spokojit s místem někde u úpatí.

„Pane Reggie, moc vám děkuju. Jste moc dobrý a laskavý.“

Ella se podívala na zardělého manžela novými očima. *Ano, Esmeraldo, máš pravdu. Reggie je dobrý, laskavý muž.*

Ella zavěšená do Reggieho vstoupila do Britského koloniálního hotelu a věděla hned, že se večer vydaří. Vynaložila hodně sil na přípravu této dobročinné akce a ulevilo se jí, když viděla tolik návštěvníků. Sál pulzoval energií, jež se odrážela od lesklých mramorových sloupů a zlatých křišťálových lustrů. Tenhle druh energie dokázal člověku rozpumpovat krev v těle.

Ta energie vyzařovala ze zástupu mladých vojáků a zaplavovala sál naléhavou výzvou, aby člověk popadl oběma rukama, co nabízí dnešek, protože jakmile se ocitnete v jedné z těch velkých stříbřitých klecí vysoko na obloze, jen Pánbůh ví, zda vás čeká ještě nějaký zítřek. Ta nálada byla nakažlivá, nutila Ellu smát se nahlas, ačkoli netušila důvod. Dokonce

i flegmatictí obyvatelé Nassau cítili ve vzduchu tu změnu. Hladina hluku plynule stoupala, zatímco orchestr vyhrával „By the Light of the Silvery Moon“. Vysoká okna na terasu byla otevřená dokořán a opojné vůně dusné tropické noci se mísily s vůní doutníků a parfémů od Diora.

Ostrov New Providence představoval očividně ráj, o němž tito mladí muži vždy snili. Nabízel sytě modrou oblohu, teplé tyrkysové moře ke koupání a zářivě bílé pláže, jež oslnily mysl stejně jako zrak. Hlavní město Nassau přinášelo mladíkům z Bermondsey či Brooklynu potěšení, jež kdysi považovali za těžko dostupná. Ella cítila, jak se společnost válkou proměňuje, a toužila také se změnit. Starý řád odcházel. Nechtěla zůstat pozadu, jen ve společnosti houpacího křesla a rumového koktejlu.

„Reggie, starý brachu, jak to vypadá za posvátnými zdmi guvernérova sídla? Slyšel jste nejnovější novinky?“

Ella se otočila a uviděla opáleného muže se zrzavým knírkem tlustým jako řídítko, který se zdravil s jejím manželem.

„Ello, tohle je Knightley, velitel perutě. Informuje vévodu o náboru pro Oakes Field. Prý se jedná o skupinu Čechoslováků.“

„Dobrý večer, veliteli,“ pozdravila Ella.

Vedle Knightleyho stáli další dva muži. Jeden byl mimořádně vysoký, tmavovlasý, měl elegantní postavu a zašpičatělou bradku a byl si dobře vědomý své přitažlivosti. Jmenoval se Freddie de Marigny. Z jeho snědé pokožky vyzařovala jistota muže, který se nedávno oženil s mladinkou dcerou sira Harryho Oakese, jednoho z největších boháčů na světě. Frediemu se v patách neustále táhlo označení „zlatokop“, „pijavice“.

„Zdravím tě, Hectore,“ oslovila Ella druhého muže, který ji políbil vřele na tvář.

„Dobrý večer, Ello. Skvělá účast. Blahopřeji.“

„Za to musíme poděkovat Tilly.“

Hector Latcham byl manžel Tilly, s níž se Ella přátelila. To ona přiměla Ellu vypravit se na leteckou základnu v Oakes Fieldu a nabídnout vojákům zakoupení lístku na dnešní večer výměnou za šanci zatančit si s vévodkyní. Tilly se nenechala ani trochu vyvést z míry faktem, že se vévodkyně dnes večer nedostavila, a vzniklou mezeru využila pro sebe.

„O jaké zprávy se jedná?“ zeptal se Reggie velitele perutě.

„Prý stáhli ponorky z Atlantiku.“

„To je skvělé, pokud je to pravda.“

„Souvisí to s úvahami o invazi Spojenců v Evropě. Pro nás to znamená, že kvůli nepřátelským ponorkám nemusíme posílat letadla nad oceán na průzkumné lety.“

„Bůh ví,“ řekl Reggie, „že ty letouny zoufale potřebujeme na Dálném východě.“

„To je dost, Knightley, že od vás slyšíme také nějaké dobré zprávy,“ řekl Freddie de Marigny a zářivě se usmál. Poplácal velitele po zádech. „Doufám ale, že to neznamená, že hodláte snížit počet zdejších vojáků. Potřebujeme vaše hochy, drží nám ekonomiku v chodu.“

„Naopak,“ ujistil ho Knightley zdvořile, i když mu očividně bylo jedno, co se líbí Freddiemu, „budeme cvičit víc posádek než kdy předtím.“

Královské letectvo si zvolilo Bahamy jako výcvikovou leteckou základnu, protože obloha tady byla nepřerušovaně modrá a bombardérům B-24 Liberator nehrozilo sestřelení německými vetřelci. Proud letadel z Ameriky se nezastavil, letadla dosedala na plochu ve Windsor Fieldu a tam čekala, až je dopraví loděmi do Evropy nebo Afriky. Ostrov byl hrdý na svoji podstatnou roli ve válečném úsilí. Místní obyvatelé cítili při pohledu na vojáky v uniformách RAF v ulicích ostrova hrdost a hlásili se masově, nechtěli zůstat pozadu.

Ella nechala muže jejich válečným řečem a doutníkům a vklouzla mezi hosty. Zdravila známé, zastavovala se s kýmkoli z obsluhy, pokud byl zmatený a nevěděl si rady. Teprve když došla k tanečnímu parketu, uviděla Tilly Latchamovou. Tilly byla vysoká, půvabná žena s tmavými vlnitými vlasy. Na sobě měla nápadné karmínově červené šaty a kolem krku šňůru mléčně bílých perel, jež se měkce leskly. Výraz na její tváři ale odrážel stav akutní mizérie. Vězela v náruči poručíka, který byl nejen malý, ale ještě měl obě nohy levé a zpíval si s orchestrem, navíc nepřestával vrážet do jiných párů.

„Tilly!“

Tilly zakoulela úlevně očima a vystřelila z tanečního parketu jako šipka. „Drahoušku, kde jsi byla? Jdeš pozdě.“

„Promiň, Reggie ale musel řešit něco naléhavého u guvernéra, takže se hrozně opozdil.“

„V tom případě ti odpouštím.“

Políbila Ellu na tvář. Ta cítila horko, které sálalo z přítelkyně. Napadlo

ji také, že Tilly nemluví tak britce jako obvykle, že se do jejích slov vlou-
dila jakási měkkost. Tily musela vypít víc než jeden či dva koktejly.

„Tilly, odpočiň si, svou povinnost jsi už splnila.“ Ella jí zaslutovala
žertem. „Teď je řada na mně.“

Tilly se zasmála, její šarlatová ústa se uvolnila. „Drahoušku, zachránila
jsi mi život.“ Zachvěla se a dodala: „Když už je řeč o zachraňování životů,
jak je na tom tvoje rodina?“

Ellini rodiče žili na venkově v hrabství Kent, přes který přelétávaly ně-
mecké bombardéry při náletech na Londýn. Jejich dům dostal nedávno zá-
sah, byla to zatracená smůla. Rodiče díkybohu vyvázli jen s malými šrámy.

„Tilly,“ řekla Ella rázně, „sedni si na jeden tanec. Je to rozkaz.“

„Už je tady vévoda?“

„Neviděla jsem ho.“

„Sakra,“ zaklela Tilly.

„Neboj se, určitě dorazí. Zatančíš si s ním.“

Tilly se zakřenila. „Zvlášť když nepřijde ona.“

„No tak, nezapomínej na slušné vychování,“ zasmála se Ella a soustře-
dila se na pilota, kterému Tilly utekla z parketu. „Poručíku, smím prosit?“

Popadla muže, který postával nerozhodně na kraji parketu, a zatočila
se s ním v kole.

„Unavená?“

Ella se otočila za zvukem hlasu. Stála na konci terasy, v místě, kde se
terén svažoval k pláži, a hleděla na nekonečnou čern mořské hladiny.
Milovala noc. Cítla v tu chvíli, že ostrov odložil svou oslňující denní
masku a nechal vyplout svůj prázáklad pod pláštěm tmy na povrch. Ella
cítla na krku jeho zrychlený horký dech, slyšela jeho měkké kroky, když
si bral zpátky od koloniálních pánů své pláže. Jedině v noci vnímala slad-
kou vůni jeho starobyklých stromů s tvrdým dřevem, které všechny vyká-
celi na stavbu lodí. Borovice, palmy a přízračné přesličníky přežily v hoj-
ném počtu, ostrov si ale pamatoval i své stromy s tvrdým dřevem. Ostrov
nezapomínal.

Aarakové žili po staletí mírumilovně na sedmi stech Bahamských ost-
rovech, až je vyhnali Španělé, poté co roku 1492 objevil ostrovy Kryštof
Kolumbus. Od té chvíle si Španělé, Britové a piráti podřezávali vzájemně

hrdla, zatímco se snažili zmocnit těchto ostrovů s bujnou vegetací, přírodními přístavy a skrytými zátokami. V roce 1717 Bahamy připadly britské koruně, ale i teď, zatímco vládci Britské říše spí, ostrov New Providence vyluzuje zvuky, vydává pachy a nasává do sebe divokou vůni moře.

„Unavená?“

„Dobrý večer, Vaše královská Výsosti. Potřebovala jsem se jen trochu nadechnout vzduchu. Uvnitř je hrozné horko.“

„Všichni se skvěle baví. A díky za to patří vám, Ello.“

„Děkuji.“

„Nepochybně to podpoří naši finanční sbírku na stavbu letadel.“

„A také morálku mužstva.“

„Ano, stačí si jen prohlédnout jejich tváře. Odvedla jste úžasnou práci.“

Vévoda z Windsoru stál vedle ní v teplém pološeru, světlá elegantní terasa a jasně osvětlený hotel zůstaly za nimi. Vévoda měl štíhlou postavu, nebyl ale vyšší než Ella. Měl jemné světlé vlasy a jeho tvář působila chlapeckým dojmem, ačkoli ji brázdily vrásky. Ella přemítala, proč vévoda vyšel ven, proč se neveselí uvnitř. Všichni přece věděli, že miluje večírky. Oba se odmlčeli a vévoda nabídl Elle cigaretu. Zapálil si jednu i pro sebe a spokojeně vdechl kouř. Vypadalo to, jako by měl jen pár potěšení, ale tabák k nim patřil.

„Jak se daří vévodkyni?“ zeptala se Ella. Světla z terasy dopadající na kraj příboje jej proměnila v krajkový pás.

„Je bohužel indisponována.“

„To je mi líto. Vyříd'te jí, prosím, že jí přeji, aby se rychle zotavila.“

„Děkuji vám. Vyřídím jí to.“

Indispozice signalizovala, že se opět ozval vévodčin žaludeční vřed, i když se onehdy vévodkyně před Ellou zmínila, že poslední dobou je její stav mnohem uspokojivější. Možná se jí jen nechce tančit s letci. Nebo má nějaký lepší program. Vévodkyně z Windsoru byla tajnostkářská osoba a za jejíma inteligentními očima barvy tmavých fialek se odehrávala spousta věcí, které si nechávala pro sebe. Ellu napadlo, že vévoda vypadá tak trochu ztracený, když nemá manželku vedle sebe.

„Váš manžel je tady?“

„Ano, Reggie je uvnitř.“

„Možná si s ním o něco později budu muset promluvit.“

Elle na to nijak nereagovala. Chtěla říct: *Nezaměstnávejte mého manžela dneska večer, dopřejte mu odpočinek. Copak nestačí, že ho ždímáte každý den v práci? Proč se nemůžete spolehnout na sebe, místo na něho?*

Nechala si to však pro sebe. Tohle by vévodovi nikdo nikdy neřekl. S výjimkou vévodkyně.

Zvuk příboje náhle přehlušil řev motorů nad jejich hlavami. Formace bombardérů odstartovala, aby se další nováčci mohli naučit, jak řídit letadlo v noci.

„Ello, líbí se vám tady?“ zeptal se vévoda smutným hlasem.

„Samozřejmě, je tady krásně.“

Hukot letadel se rozplynul v dálce.

„Vám ne?“ zeptala se vévody.

Věděla, že se toužil stát guvernérem Austrálie nebo aspoň Kanady.

„Občas,“ řekl a vydechl pocit frustrace do vlhké tmy, „se mi zdá, že tyhle ostrovy jsou moje osobní Elba.“

Elba? Tam přece poslali Napoleona do exilu. Elle se z té arogance zatajil dech. Zachvěla se a zamířila zpět do hotelu. Vévoda jí ale v náhlém galantním gestu nabídl rámě a podmanivě se na ni usmál.

„Pojďme, paní Sanfordová, příští tanec patří vám.“

3

Dodie

Dodie bydlela kousek dál na pláži, v příbytku ukrytém mezi skupinkou přesličníků, jejichž dlouhé zelené prsty byly svěšené až k písku. Jejím domovem byla pouhá dřevěná chatrč. Bouda se skládala z jediné místnosti kryté střechou z vějířovitých listů, kterou jen občas protékalo; její dvě okna vytrvale hlídala oceán. Zdejší letní bouře bývaly dramatické a časté, jejich zuřivost vyrazila Dodie dech, když se před šesti roky ocitla spolu s otcem na tomhle mrňavém kousku země obklopeného oceánem.

Zapálila lampu. Pach petroleje zůstal viset ve vzduchu, zatímco jantarové žluté světlo zahnało stíny do tmavých koutů.

„Jak se cítíte?“ zeptala se.

Morrell ležel na posteli, schoulený do klubíčka, a zakrýval si pažemi břicho.

„Jsem v pořádku...“ Dýchal přerývavě, mělce.

„Dobře.“

Dodie si ho ve světle dopadajícím z lampy prohlédla a viděla, že jeho pokožka má stejný odstín jako pozinkované vědro, které mu postavila k posteli. Kůže byla tak našedlá, že už se ani nepodobala kůži. Dodie nevěděla, čím by měla začít. Kde by se ho měla dotknout. A kde naopak ne. Klekla si k lůžku a pod dlaň přitisknutou k břichu mu vsunula přeložený čistě bílý ručník. Zavřel oči.

„Jsem vaším dlužníkem,“ zamumlal.

Měl husté hnědé vlasy a tvrdé rysy. Dodie si jich všimla, i když měl zavřené oči. Tvrdost se ale začínala rozpadávat, jak bolest získávala nad ní vrch. Když mu Dodie přejela rukou po tváři, pousmál se.

„Co dál?“ zašeptal.

„Musím se vám podívat na ránu.“

„Nechte to být.“

„Je třeba ji vyčistit.“

Místo odpovědi jen zabručel. Jeho rty se proměnily v tenkou čáru.

Naklonila se nad něj. „Pane Morrelle, kousek odtud bydlí žena, která se vyzná v podobných věcech, umí léčit a...“

„Ne.“

„Není to lékařka, ani sestra, nemá nic společného s úřady. Nikomu vás nenahlásí. Říkají jí Mára Keelová, zná všechno o bylinkách a léčení, tak bych...“

„Ne.“

„...ji mohla přivést. Ona by si věděla rady. A neřekla by nikde ani slovo.“

„Ne.“

„Pane Morrelle, musím to udělat. Vidíte přece, že nevím, jak vám pomoci.“

Pootevřel nepatrně oči. „Nedělejte nic.“

Ve chvíli, kdy se začala napřimovat, pohnul rukou a chytil ji za sukni. „Máte tu ženu ráda?“ zeptal se naléhavě.

„Ano, je –“

„Chcete, aby umřela?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak jí řekněte, ať se mi vyhne.“

Dodie cítila, jak se jí zježily chloupky na paži. „Ti lidé, kteří vás zranili, jsou tak nebezpeční, že by ublížili i tomu, kdo vám pomůže?“ zeptala se ohromeně.

Podíval se jí do očí. Přikývl.

Couvla od lůžka, v prsou ucítila bodnutí strachu. Zvenku k ní doléhalo slabé sténání vln, nevědomky sladila dech s jejich rytmem.

„Dobře, pane Morrelle, žádná Mára Keelová.“

„Jste bystrá,“ řekl a pokusil se o galantní úsměv, viděla však, že ztrácí sílu stejně rychle, jak čistý ručník přestává být bílý.

„Pane Morrelle,“ řekla hlasitěji ve snaze ho přimět, aby ji vnímal. „Doběhnu k Mámě Keelové. Přinesu vám něco na bolest. Vrátím se

brzy.“ Usmála se na něho. „Oba potřebujeme pomoc, jestli chceme tohle zvládnout.“

Než stačil odpovědět nebo ji znovu chytit za sukni, skopla boty z nohou a rozletěla se po pláži.

4

Flynn

Je pryč.

K čertu s ní. Všechno jen zkomplikovala.

Flynn Hudson se krčil ve tmě u kraje přílivu. Pozoroval ji, jak utíká. Běžela rychle jako zajíc. Musela mít oči jako kočka, protože viděla i ve chvíli, kdy měsíc zašel za mraky.

Tma patřila k věcem, které na tomhle zpropadeném ostrově nenáviděl. Tahle tma ho dostala. Byla na hony vzdálená tmě v Chicagu, kde mohl bez problému utíkat neosvětlenými uličkami plnými krys. Zdejší tma byla ale tak černá, že měl pocit, jako by ho hodili do studny a zakryli ji poklopem. Přesně taková byla zdejší tma. Hustá a neproniknutelná. A teď tu holku spolkla. Flynn si máčel ruku ve vodě a uvažoval, kam asi běžela. Takhle pozdě. Krev v kolečku ještě ani nestačila zaschnout.

Nevracej se.

Flynn vstal, jeho nohy dychtily dát se do pohybu. Nechtěly být nehybné, nechtěly se stát nehybným terčem jako předtím Morrell. Měsíc vyklouzl z mraků a zalil stříbromodrým světlem bílou písčitou pláž.

Krucinál, co tohle bylo za barvu?

Za čtyřiaadvacet let, co byl na světě, ještě takovou barvu neviděl. Díky tomu podivnému světlu si ale všiml boudy, která stála na malém plácku a byla vidět stejně jasně jako čerstvý plivanec. Odhadoval, že nemá víc než dvě minuty. Zajíc se může každým okamžikem vrátit.

Vykročil na pláž, kde byl hned nápadný. Myšlenky se hnaly před ním jako pes puštěný ze řetězu. Flynn divže neviděl otisky jejích nohou v písku.

5

Dodie

Bouda Mámy Keelové stojící osamoceně na skalním ostrohu byla potměnělá. Dodie však slyšela tiché pobrukování ostrovní písně, jež se neslo zevnitř. Všichni věděli, že Máma Keelová nikdy nespí.

„Mámo Keelová,“ řekla Dodie tiše a zatukala na dveře.

Dveře v zrezivělých pantech zaskřípaly a pomalu se otevřely. Máma Keelová se objevila na prahu, na tvářích s mohutnými lícními kostmi jí seděl široký úsměv, přestože ještě nevěděla, kdo to za ní v tuto pozdní noční hodinu přišel. V náruči držela neklidné nemluvně. „Dodie, tváříš se dost našťavaně.“ Žena couvla do ztemnělé místnosti a vytáhla z kapsy županu zápalky. „Pojď dál.“ Máma Keelová zapálila lampu, knot ale nechala stažený. Otočila se zpátky k Dodie. Podívala se na ni a ztuhla.

„Pane na nebi,“ řekla jen.

„Mámo Keelová, potřebuji pomoc.“

„Děvče, jsi celá od krve.“

„Není moje.“

„To jsem moc ráda. Čí tedy?“

„Jednoho cizího muže. Našla jsem ho na ulici, když jsem se vracela domů.“

Máma přikývla a přivřela tmavé nafialovělé oči, jako kdyby jediné ony dokázaly rozpoznat něco v tlumeném světle. Její tělo dlouhé jako fazolový lusk a zabalené do starého potrhaného županu znehybnělo. Dodie netušila, co Máma viděla. Ránu? Krev řinoucí se z ní? Nikdo by nedokázal říct, co se v hlavě Mámy Keelové pod rozcuchaným houštím šedivých vlasů odehrává.

Místnost byla zařízena jednoduše – ručně vyrobené židle, stůl, kredenc –, všechno bylo ryze praktické až na barevná ptačí péra zavěšená na ratano-

vém vláknu, které křížovalo strop sem a tam. Černá pokožka Mámy Keelové se ve světle dopadajícím z lampy leskla a klid, jenž z ní vyzařoval, způsobil, že Dodie začala dýchat pravidelněji.

„Mámo Keelová?“

Žena zamrkala.

„Toho muže někdo bodl,“ řekla Dodie. Vlastní hlas jí zněl podivně cize.

Máma Keelová okamžitě položila nemluvně na rohož v krabici z lepenky, jež stála v rohu místnosti; nejdříve z ní ale nohou vyhnala šedou kočku. „Joseph!“ zavolala tiše. Dveře zadní místnosti se otevřely a z ní se vynořil štíhlý výrostek. Měl na sobě jen krátké kalhoty a světlé vlasy rozčuchané od spánku. Sotva uviděl Dodie, vyvalil tmavé oči.

„Neciv tak, chlapče, je to nezdvořilé,“ nakázala mu Máma Keelová rázně. „Je to jen trochu krve. Odes Elysii.“

Mladík sklopil hlavu, popadl krabici a zmizel. Dodie si prohlížela jasně červené pŕlměsíce za nehty a krvavé cákance na své uniformě servírky. Kdo něco takového dokázal udělat? Kdo dokázal bodnout jiného člověka? Cítila, jak v ní roste studený smutek, otevřela ústa, chtěla něco říct, nedostala ale ze sebe ani slovo. Když se dotkla rukou tváře, zjistila, že má prsty studené jako led.

„Dodie, posaď se.“

„Musím se vrátit. Čeká na mě.“

Máma Keelová jí položila teplou uklidňující dlaň na rameno a pak začala pobíhat sem a tam, snášela hrnky, balíčky a sklenice s podivně vonícími tekutinami. Strčila Dodie do ruky plechový hrnek a přikázala jí, aby vypila jeho obsah. Dodie ji poslechla, i když jí ta hořká tekutina téměř rozleptala sklovinu na zubech. Jakmile viděla, že si Máma Keelová zakryla hlavu šátkem a nastrkala byliny a lektvary do slaměného košíku, nelenila a chopila se ho.

„Mámo, nemůžete jít se mnou. Musíte mi říct, co mám udělat.“

„Děvče, to je naprostá pošetilost. Ani za mák se v tom nevyznáš.“

„Je to moc nebezpečné. Jistí lidé ho chtějí umlčet.“

Žena se na chvíli odmlčela. „Bojíš se?“ zeptala se tiše.

„Ano, mám strach. Samozřejmě že ano. Jen šílenec se nebojí. Bojím se ale také o vás. Jste...,“ kývla směrem ke dveřím, z nich předtím vyšel onen výrostek, „moc důležitá. Potřebují vás.“

Dodie věděla, že Máma Keelová pečuje o proměnlivou skupinku opuštěných dětí a tuláků. Neměla vlastní děti, její dveře byly ale otevřené pro sirotky a děti, které utekly z domova. A za těmito dveřmi může být deset až dvacet mladých duší, které jsou na ní závislé. Bez její opory by je spláchly vlny.

Máma Keelová dýchala hlučně širokými nosními dírkami.

Dodie rázně otevřela slaměný košík. „Vysvětlete mi, co mám udělat.“

Dveře chatrče se otevřely, jen co do nich strčila. Dodie si byla jistá, že je předtím zavřela na petlici. Rozlehlý Atlantik za jejími zády vzdychal temně a naléhavě, na vlnách se pohupovaly paprsky měsíčního světla. Zdálo se, že se nic nezměnilo. Dodie překročila práh. Počínala si ostražitě, ne ale dost. Hlaveň pistole mířila přímo na ni. Srdce jí skočilo až do krku.

„Pojďte dovnitř. Honem.“

Ten hlas patřil Morrellovi. Opíral se nejistě o loket, pot mu stékal po tváři, pistole vypadala v jeho obrovité ruce jako trpaslík.

„Zavřete dveře,“ zahučel a svalil se na polštář, pistoli nechal dopadnout vedle sebe.

Dodie strčila nohou do dveří, zabouchla je a pak zavřela na petlici. „Tohle mi už nikdy nedělejte.“

„Netušil jsem, že jste to vy.“

Postavila košík na stůl a začala z něj vytahovat věci. „Byl tady někdo?“

„Ne.“

„Určitě?“

„Ano.“

Proč by jí lhal? „Vylezl jste z postele a otevřel dveře?“

Otočil hlavu na stranu, podíval se na ni a pousmál se. „Ano, šel jsem si trochu zaplavat a udělat pár stojek pod hvězdami.“

Pokusila se také pousmát, ale nezdařilo se jí to, a tak se místo toho soustředila na léky, čichala k nim, kapala je do hrnku a míchala s vodou ze smaltovaného džbánu. Nakonec postavila hrnek na petrolejový vaříč. Chatrč se celá rozvoněla.

„Co to ksakru je?“ zamumlal Morrell.

„Přírodní medicína.“

Ušklíbl se. „A je to k něčemu dobré?“

„Samozřejmě že ano. Místní obyvatelé užívají tyhle byliny po staletí.“ Zvedla hlavu od misky s nasekanými zelenými listy hořké okurky mormordiky. „Nebojte se, pane Morrelle, vědí, co dělají. Na stovkách bahamských ostrovů se musejí obejít bez doktora, spoléhají se tudíž na alternativní způsoby, které...“ odmlčela se a podala mu hrnek s podivnými kuličkami, co vypadaly jako broky na králíky. „Spolkněte tři.“ Usmála se povzbudivě a přidržela mu hrnek s odvarem hořké okurky u úst, aby je mohl zapít. „Pomáhají tlumit bolest.“

Vzal tři kuličky a spolkl je, nezmínil se ani slovem o tom, že je nápoj hodně hořký. Kůže se mu leskla potem, a když Dodie odhrnula ručník, cítila, jak z jeho těla sálá horko.

„A teď se, pane Morrelle, podíváme na tu vaši ránu.“

Vydržel hodně, to musela ocenit. Nezasténal ani jednou a sledoval její práci, ruce zaťaté v pěst měl položené u boku, jako by ji chtěl odrazit. Dodie si počínala co nejšetrněji. Řídila se přesně příkazy Mámy Keelové. Vymyla ránu a potřela ji štiplavým rostlinným antiseptikem, pak přitáhla okraje kůže k sobě a zakryla kluzké vnitřnosti. Nakonec dala na ránu hustou antiseptickou kaši, čímž ji utěšnila. Dodie nechala pracovat prsty, při tom uklidňovala Morrella mumláním, aniž by tušila, jaká slova z jejích úst vycházejí.

Ovázala mu trup pásy, které natrhala ze svého nejlepšího prostěradla, a dala mu na utišení bolesti pár dalších kuliček. Otřela mu kouskem flanelu zpocenou tvář a přetřela krémem krvácející prokousnutý ret.

„Děkuji vám,“ řekl, když skončila. „Máte kuráže za dva.“

„Za chvíli se budete cítit lépe. Zavřete oči a zkuste usnout.“

„Jste laskavá.“

„Poděkování patří Mámě Keelové.“

Dodie ponořila ruce do mísy s teplou vodou a drhla si je tak dlouho, dokud se nez bavila zaschlé krve pod nehty.

„Proč jste tady na Bahamách?“

Dodie sebou trhla, jakmile Morrell promluvil. Myslela si, že spí. Celou noc mu každou hodinu dávala tisíce lektvary od Mámy Keelové, ale teprve za úsvitu mu horečka klesla a jeho pokožka přestala být tak horká. Když otevřel oči, usmála se na něj úlevně a zeptala se: „Jak se cítíte?“

„Lépe než včera.“

„Dobře.“

Dodie se zvedla ze stoličky, kterou si postavila k jeho posteli, a odsunula závoru na dveřích. Uvnitř bylo hrozné dusno, potřebovala se nadychat čerstvého mořského vzduchu. Otevřela dveře dokořán a sedla si na schod před boudou. Pod prsty nohou ucítila chladivý písek a zklidnila se.

„Líbí se mi tady,“ odpověděla na Morrellovu otázku.

Dívala se na pláž, jež byla ještě zahalená do šálu z nočních stínů. Napravo od ní vycházející slunce už zlatilo štíhlé kmeny palem.

„Jste tady sama?“ zeptal se.

„Ano.“

„Bez rodiny?“

„Ano.“

Zavládlo ticho, oba poslouchali klidný zvuk příboje. Na vzdálenějším konci pláže volavka roztáhla bílá křídla a vznesla se, chytala první teplé proudy toho rána.

„Vy jste Angličanka, je to tak? Co vás sem přivedlo?“ zeptal se Morrell.

Dodie se otočila a podívala na něho. „Proč se tak vyptáváte?“

„Protože chci o vás něco vědět.“ Převrátil hlavu ze strany na stranu, vlasy měl ztmavlé potem. „Zachránila jste mi život.“

Mohla mu říct, aby si hleděl svého. Pak si ale vzpomněla, jak mu smývala krev z hrudníku, jak se dotýkala jeho chlupů, pružných a plných života. Důvěrnost toho prostého aktu je propojila způsobem, který neuměla vysvětlit.

„Vyrosla jsem na anglickém venkově, v městečku Chippenham. Matka zemřela při epidemii chřipky v roce 1931, to mi bylo devět. Otec dělal, co mohl. Bojoval ve válce a matka vždycky říkala, že část z něj se ztratila v zákopech u Yper. Když umřela, otcův stav se zhoršil, zmizela jeho další část.“

Dodie se zarazila. Dívala se sklíčeně na moře.

„Dodie, je mi to hrozně líto.“

Zavrtěla hlavou a přesunula tak tiše své myšlenky. „Je to prastarý příběh, který potkal tisíce jiných před ním. Otec začal pít a nevydržel dlouho v žádné práci.“

„Nakonec vás odvezl sem,“ pokračoval Morrell místo ní, „abyste tady začali znovu.“

Přikývla. „Ano, bylo mi šestnáct.“

„Nefungovalo to, je to tak?“

„Ano,“ připustila, „nevyšlo to.“

„A kde je teď váš otec?“

„Je mrtvý.“

V boudě zavládlo dlouhé ticho, které nenarušil ani jeden z nich.

„Je mi to hrozně líto,“ opakoval Morrell znovu. Vzdychl. „Život dokáže být k mladým pěkně tvrdý.“

„A co vy, pane Morrelle, co vy tady děláte? Co vás sem přivedlo?“

Neodpověděl hned. „Myslím, že by vás to nezajímalo.“

„Naopak.“

Slunce se vyhouplo nad obzor a zbarvilo hřebeny vln do červena. Dodie sledovala, jak se jí růžová barva rozlévá po holeních a jak se písek kolem jejích nohou začal třpytit jako sklo. Zatřásla kšticí kaštanově hnědých vlasů a zbavovala je tepla, které se v nich nastrádalo.

„Dělám do pojišťovnictví,“ odpověděl Morrell.

Způsob, jakým to řekl, ji ale přiměl zachvět se.

„Jak to mám chápat?“ zeptala se. „Co pojišťujete?“

Zvedl ruku a poklepal si na spánek. „Tady tohle.“ Podivný zvuk, který ze sebe vydal, ji nejdříve vylekal, protože ho považovala za bolestivé zasténání, pak jí ale došlo, že to byl dušený smích. „Informace,“ dodal na vysvětlenou.

Dodie se zadívala na pláž, její oči zaujala informace, kterou z ní vyčetla. Písek uchovával stopy stejně zřetelně jako mokrá beton, dokud je nesmazaly vlny nebo vítr. Otisky nohou před boudou byly její vlastní, zanechala je tam minulou noc. Ze změti se stopy stáčely vlevo, jak běžela za Márou Keelovou. Zato stopy napravo od ní vyprávěly jiný příběh. Byly velké a dotěrné. Vedly od kraje příboje rovnou k jejím dveřím a potom pokračovaly ke stromům, až se nakonec ztratily ve vnitrozemí.

Pojišťovnictví.

Nuže, pane Morrelle, já jsem se také pojistila. Vaše pistolka je zabalená do ručníku a schovaná pod mým hrncem na vaření.

6

Dodie

„Dodie, postarej se o to, aby mi nedával snubní prsten do hrobu. Hrobař by ho stejně ukradl.“

Ta slova patřila matce. Její snubní prsten představoval masivní kroužek zlata zakoupený ještě v lepších časech. Ke konci života jí prsten už klouzal z vyzáblého prstu.

„A nedovol, aby ho použil na některý svůj bláznivý nápad. Nebo,“ dodala výhrůžně, „ho obětoval svému démonovi.“

Tím démonem myslela whisky. Otec nehleděl na to, jestli whisky byla jemná nebo drsná jako brousek; jako fanatický baptista jí neodolal, když mu za krkem seděl ďábel. Aby mu Dodie nekrřivdila, otec ji nikdy nepožádal o prsten, ani jednou ve zlých časech, které následovaly. Někdy ho ale přistihla, jak po něm kradmo pokukuje, nosila ho na černé stužce kolem krku. Stávalo se to, hlavně když měl hodně zlou třesavku. Nikdy si o prsten ale neřekl a ona mu ho nenabídla. Prsten bylo to jediné, co jí zbylo po matce. Prsten a šicí stroj.

Za prsten koupili tuhle omšelou starou boudu. Někdy, za nejtemnějších nocí, se Dodie zdálo, že slyší matku brumlat pod rákosovou střechou, i když to byl jen vítr. Dnešní ráno však vypadalo mnohem lépe, než se odvážila večer doufat. Pláž byla pustá, neobjevily se na ní žádné čerstvé stopy a pan Morrell spal klidně, dýchal lehce a pravidelně, jeho pokožka měla lepší barvu, i když se leskla potem.

Dodie si ho prohlédla důkladněji za denního světla, jeho rysy neztratily tvrdost ani ve spánku. Všimla si, že si kdysi musel zlomit nos. Tenhle muž byl pouliční rváč, který se oháněl svými velkými pěstmi. Vlídny tón jeho hlasu a to, jak k ní lnul, však vypovídaly o jiném charakteru. Dodie vymetala písek navátý do boudy, vracela ho na pláž, kam patřil, a pro-

mýšlela si další krok. Měla by zavolat slečně Olive do hotelu Arcadia a omluvit se, proč nepřišla do práce, neodvažovala se ale doběhnout k telefonní budce na kraji města a nechat Morrella samotného.

„Mladá dámo.“

Prekvapilo ji, že promluvil nahlas, nešeptal jako minulou noc. Jeho jižanský přízvuk byl teď mnohem zřetelnější.

„Jmenuji se Dodie,“ připomněla mu a usmála se, byla ráda, že je vzhůru a zajímá se o okolí.

„Tedy, slečno Dodie, máte moc hezký domov.“

Ta poznámka ji zcela vykojila. Přestala zametat a rozhlédla se po místnosti, zastavila se pohledem u polštářů a deky sešité z kousků látek, která zakrývala celou stěnu. Byla složená z jasných barev – zářivá modř, žlutá jako kolibřík a odstíny zelené představovaly barvy ostrova.

„Děkuji vám,“ řekla Dodie. Nebyla zvyklá na komplimenty. „Všechno je to moje práce.“

Podíval se na drahocenný šicí stroj ve vyřezávané bedně v rohu. „Tohle jste dělala sama?“ Prohlížel si deku na zdi, její složitý vzor.

Přikývla.

„Je to moc krásné.“

„Zabralo mi to nějaký čas.“

„Tomu věřím. Je to nádhera.“

„Děkuji vám.“

„Kde jste se naučila šít?“

„Matka mě to naučila.“

„Je to moc hezké,“ zamumlal. „Vážně.“ Pak pokračoval stejně tichým hlasem. „Jestli umřu, neříkejte to nikomu. Hlavně ne policii. Zahrabte mě někde a zapomeňte na mne.“

Sedla si na stoličku vedle jeho postele. „Co se stalo?“ zeptala se. „Kdo vám to udělal?“

Zvedl ruku položenou na břicho a přitiskl jí ukazováček na čelo, na místo mezi očima.

„Určitě si nechcete ušpinit svou krásně čistou, zářivou mysl.“

Stáhl ruku dolů, na kůži jí ale zůstal otisk jeho prstu.

Čistou?

Zářivou?

Nechcete se ušpinit.

Na to je už moc pozdě, pane Morrelle.

Dodie trhala na záhonku fazole, když uslyšela zachrastění plechovky. Upustila je leknutím a utíkala bosá ke dveřím boudy. Cestou popadla rýč, třímala ho v ruce jako palici. Starý slamák jí při běhu sklouzl a paprsky poledního slunce se jí zabodly do hlavy jako hřebíky. Když dorazila ke dveřím, zjistila, že zůstaly zamčené.

„Už jdu,“ křikla a vytáhla klíč z kapsy. Spěšně odemkla. „Už jsem tady.“

Dala panu Morrellovi plechovku s pár kamínky a řekla mu, aby jimi zachrastil, kdyby ji potřeboval. Řekla mu, že bude vzadu za boudou, chce natrhat pár fazolí a uvařit mu něco k obědu. Tentokrát nic neriskovala a zamkla ho. A plechovka ji teď volala zpátky. Pot jí stékal po zádech, když vtrhla do boudy. Na první pohled se nic nezměnilo. Morrell zůstal, kde byl. Ležel na posteli, tělo zakryté bavlněným prostěradlem a smaltovaný hrnek s nápojem od Mámy Keelové postavený vedle sebe. V ruce ale svíral plechovku a zvonil jí jako umíráčkem.

Dodie uviděla krev. Zpod jeho ruky se rozlézala jasně červená vlákna, prosakovala obvazy a vpíjela se do prostěradla. Dodie ucítila v ústech pachut' žluči. Bavili se přece o tom, jak šije, o její dece, a chystal se sníst fazole, které pro něho nasbírala. Nemohlo se mu přece tak přitížit. Popadla čistý ručník a pospíchala k němu, zvedla mu ruku a ručník vsunula pod ni.

„Stlačte to,“ zašeptala.

Chytil ji místo toho za zápěstí. Oba měli kůži kluzkou od krve, cítila její pach, který se do dusné boudy vrátil.

„Bude to dobré,“ řekla klidným hlasem, „zastavili jsme to předtím, zvládneme to i podruhé.“

Celý se třásl. Když se mu podívala do očí, uviděla v nich něco jiného, něco, na co se nedokázala dívat.

„Přinesu lék,“ řekla rychle.

Svíral jí zápěstí. Bála se vymanit, aby svým pohybem nesfoukla jiskřičku, která ho držela při životě. Tlačila na ručník, pokoušela se zastavit krvácení.

„Dodie.“

„Jsem u vás.“

„Podejte mi...“ Sotva šeptal. „Boty.“

„Vaše boty? Pane Morrelle, nemůžete nikam jít, jste příliš slabý, abyste –“

„Moje boty.“

Sklonila se a sáhla pod postel, vytáhla odtud bílé mokasíny. Byly pokryté hnědými tečkami zaschlé krve.

„Nůž,“ přikázal.

„Cože?“

„Potřebuji nůž.“

Nepřela se s ním a vyndala ze zásuvky nůž. Prsty se mu ale tak třásly, že s ním nedokázal manipulovat a vrátil jí ho.

„Odhrňte vložku v botě,“ zamumlal.

Nadzdvihla ji špičkou nože a vyňala kousek papíru, který byl ukrytý pod ní. Na něm bylo napsáno ráznými tahy: *Sanfordová, Bradenhamské sídlo, West Bay Street, Nassau.*

„Sako,“ hlesl Morrell.

„Pane Morrelle, měl byste ležet klidně. Tohle vám škodí. Zůstaňte, prosím, v klidu.“

Zabodl jí oči do tváře. „Jestli se mi něco stane...“ Rty bílé jako zeď se mu zkrivily do grimasy, „v saku... prosím.“

Uchopila zmačkané sako, jehož látka ztuhla zaschlou krví. Dodie si všimla, že jeden z cípů saka je těžší. Tentokrát Morrell nechal všechno na ní.

„Je tam kapsa.“

Dodie otevřela dobře zamaskovanou kapsu. Do klína se jí skutálely dvě zlaté mince, zablýštěly se v tlumeném světle. Zírala na ně.

„Jedna je pro vás a druhá pro paní Sanfordovou.“

„Ne, pane Morrelle.“ Nasadila ostrý tón. „Zapomeňte na peníze, hlavně se musíte uzdravit. Udělám vám nový čaj z bylinek od Mámy Keelové a –“

Zakašlal slabounce. Nic víc.

„Pane Morrelle?“ Dodie se naklonila k němu blíž.

Krev z nosu mu stekla na rty, nechala za sebou jasně červenou stopu. Zakoulel očima.

Ne.

Ne, ne, ne.

„Pane Morrelle?“ Sáhla mu na tvář, byla kluzká od potu.

Prosím ne, prosím ne.

„Slyšíte mě?“

Ticho. Pouze její hlas zněl ozvěnou v náhle pustém prostoru. Dodie však nemínila jen tiše sedět a dívat se, jak odchází. Objala ho pažemi a přitáhla k sobě. Seděla na posteli s jeho hlavou na rameni. Kolébala jím jemně dopředu a dozadu, broukala mu cosi nemelodického a skrápěla mu tváře teplými slzami.

7

Flynn

Flynn ji pozoroval. Nepomohl jí, i když toužil chytit cíp prostěradla, které použila místo rubáše, a odvléct mrtvého Johnnieho Morrella mezi stromy.

Johnnie, tohle se vůbec nemělo stát.

Vyplivl žvýkačku a otočil se zády k oslňujícímu smaragdově zelenému moři, které se tiše vlnilo. Stáhl se hlouběji do stínů palem. Bylo vedro. Lil se z něho pot, ačkoli se téměř nehýbal. Mohl jen odhadovat, jak se cítila, když táhla mrtvého muže.

Vzduch pod stromy neproudil, byl vlhký a těžký. Flynn viděl, jak se zastavila, aniž by zvedla oči od zavinutého těla, jež jí leželo u nohou. Klekla si k němu, položila mu dlaň na širokou hrud', sklonila hlavu a na dlouhou dobu znehybněla. Vlekla tělo zase dál, prostěradlo se přitom zachytávalo o kořeny, větve a lesklé úponky břečťanu po něm chňapaly. Měla hubené paže a nohy, Flynn si byl jistý, že by se zlomily jako sirky, kdyby za ně jen prudce zatáhl. Z jejích pohybů bylo přesto patrné různé odhodlání. Zelenkavé šaty, které si dneska oblékla, splývaly s porostem, a Flynna pronásledoval pocit, že z ní nesmí spustit oči, jinak by mu mohla zmizet, ztratit se v grošované mozaice světla a stínu.

Smrt Johnnieho Morrella znamenala selhání, prohru, která mu jako písek skřípala mezi zuby. To slovo ho páliło na jazyku. Flynn toužil po jediném, chtěl vypadnout z tohoto ostrova, kde písek byl tak jemný, že ho pálił v očích a lezl mu do uší, kde mu muchničky vysávaly krev a kde domorodci mluvili zpěvavým monotónním hlasem, který mu v noci lezl do hlavy.

Flynn dohlédl na jámu, byla už vykopaná, tmavá a prázdná. Vyhloubila ji v písčité půdě s pomocí rýče. Sledoval, jak se jí námahou při práci napí-

nají svaly na krku. Dovlekla tělo ke kraji jámy a chystala se je do ní svalit. Náhle toho měl Flynn dost. Nesnesl se dívat na poslední skok Johnnieho Morrella. Z jámy stoupala vůně patřící ostrovu a dusila ho.

Flynn se tiše stáhl, vrátil se na cestičku mezi stromy, vyhýbal se slunečnímu světlu. Co je mu do toho, že ona bude žít s tělem zakopaným jen padesát metrů od vlastní boudy? Proč by mu to mělo vadit?

Byla mu lhostejná.

8

Ella

Psaní dopisů. Ta dvě slova vyvolávala u Elly pochmurnou náladu. Tuhle část práce diplomatovy manželky měla nejméně ráda. Jednou týdně přicházel do Bradenhamského sídla Reggieho tajemník, na tváři trpělivý úsměv a v ruce složku dopisů, na něž musela odpovédět.

Dnes byl den psaní dopisů. Ella si zabrala velký jídelní stůl z růžového dřeva a požádala Esmeraldu o konvici kávy. Pak roztřídila dopisy do několika hromádek a chvíli je přesouvala po leštěném povrchu, oddávala okamžik, kdy se bude muset pustit do práce. Nakonec se chopila plnicího pera. První dopis obsahoval jednoduchou prosbu o více školních lavic. Druhý se týkal mnohem komplikovanější žádosti, pisatel chtěl, aby Ella zasáhla ve věci právních poplatků, které ho ruinovaly. Třetí dopis byl alespoň zábavný. Žádal ji o podporu malého muzea historie Baham a byl formulovaný tak, jako by ho napsaly Anne Bonnyová a Mary Reedová, což byly dvě nejslavnější ženy mezi piráty, kteří kdy brázdili Karibské moře. Ella si poznamenala, že se chce k tomuto dopisu ještě vrátit, a pustila se do čtení dalšího.

Lidé ji považovali za most k Reggieму. Ella jim to neměla za zlé. Často už vyčerpali jiné cesty – přes poslance nebo místní policii – a Ella byla jejich poslední naděje. Snažila se vždy pro ně udělat, co bylo v jejích silách, odmítala však obtěžovat chudáka Reggieho. I bez toho je zaneprázdněný víc než dost.

Po dvou hodinách práce, kdy se sluneční paprsky draly skrz žaluzie dovnitř a větrák na stropě se namáhavě točil, Ella odsunula židli, sáhla po slunečních brýlích a vyšla ven. Milovala svou zahradu s jejími pečlivě zalévanými trávníky a živými ploty, jež hýřily jasnými barvami dosen

a alamand. Jejím největším miláčkem ale byla delonka královská, „hořící strom“, který ji každé jaro obšťastňoval záplavou zářivě červených květů a který každý den po soumraku stácel své jemné listy. Ella teď spokojeně lenořila v jeho hlubokém stínu, jenž nabízel úlevu od zářivého slunce.

Když před jedenácti roky Ella přijela na Bahamy, čekala, že zde najde podobně bujnou tropickou vegetaci jako v Malajsku, kde hustá džungle na okrajích měst cíhala na okamžik, kdy bude moct vtrhnout dovnitř. Její očekávání však byla nesprávná. Stromy na New Providence byly už před dávnými časy nemilosrdně vykáceny, nejdříve na stavbu lodí a pak musely ustoupit cukrové třtině. Nikdo je už znovu nikdy nevysadil, což Ellu rmoutilo.

Vrstva půdy na ostrově byla nyní tenká a rostlo na ní jediné kapradí, borovice a palmy. Místní o tomhle porostu mluvili jako o divočině. Nebyl tak bojovný a vitální jako v Malajsku, nebyl ale ani tak tyranský. Vpouštěl na ostrov světlo. A svěží sláný vzduch. Dovoloval člověku dýchat a Ella jej za to měla ráda. V létě na ostrově panovalo vlhké horko, po většinu roku zde ale vládlo mírné klima, které okouzlovalo návštěvníky a místním doprávalo snadný rytmus života.

Ella zamířila do rohu zahrady s velkou volnou plochou, ohrazenou drátěným plotem. Chřestila v ruce smaltovanou mísou, až v ní semínka slunečnic nadsakovala, a volala: „Putá putá!“ Štěbetavé hejno slepic se okamžitě sběhlo k plotu, strkalo do sebe a zobalo náruživě slunečnice. Ella se při pohledu na jejich horečnaté snažení rozesmála, zvláště ji pobavila vůdčí Josephine, roztomilá rodajlendka, která milovala melouny.

„Nechápu, proč se pachtíš s těmi slepicemi,“ stěžoval si Reggie pokaždé, když se Ella vracela z výběhu, kde stříkala kurníky hadicí nebo rozprašovala nasládlé vonící prášek proti parazitům.

„Mám je ráda.“

„To nemůžeš vejce jednoduše koupit?“

„Mám ráda slepice,“ vysvětlovala mu. Reggie to ale nikdy nepochopí.

Hlas za ní ji vyrušil, trhla sebou.

„Ach, tady jsi, drahá Ello. Napadlo mě, že tě najdu tady.“

„Tilly, dobré dopoledne.“

Její přítelkyně měla na sobě lněnou halenku bez poskvrnky a sukni stejné světle žluté barvy. Dostatečně široký klobouk jí chránil obličej před

sluncem. Ella si všimla, že nos přítelkyně je lehce narůžovělý, ovšem ne od slunce.

„Musím ti pogratulovat, všichni mluví o tom včerejším kouzelném večírku. A pochvalují si, kolik peněz se vybralo do fondu.“

„Naši hoši to vážně umějí roztočit. Doufám, že ses taky dobře bavila.“

Tilly protáhla obličej. „Vévoda brzy odešel. Připadal mi hrozně rozladěný. Neměla jsem šanci si s ním zatančit.“

Ella hodila slepicím hrst semínek a vyvolala tím mezi nimi menší pozdvižení. „Tilly, hlavu vzhůru, vždycky máš šanci přistět.“

„Co děláš dneska?“

„Píšu dopisy.“

„Drahoušku, vykašli se na takové blbosti. Pojeď se mnou na závod jacht.“ Tilly netrpělivě dloubla krajkovým slunečníkem do plotu. „Hector závodí.“

„Já bych ale vážně měla...“

Přes trávník k nim doletěl Esmeraldin mohutný hlas, viděly, jak se jim natrásá v ústretu služčino mohutné poprsí. Tilly Latchamová se musela prosmeknout kolem domu a vyhnout se služebné nahánějící hrůzu. Ella se zasmála.

„Všechno je v pořádku, Esmeraldo. Nic nepotřebujeme.“

Esmeralda se zastavila, její poprsí připomínalo kapotu vozu, pod níž běžel na prázdnou motor. Semkla nesouhlasně silné rty rubínové barvy a civěla na Tilly. Esmeralda byla mistr v zírání. Patřilo do arzenálu zbraní, které používala ve světě bílého muže, v němž se ocitla coby černá a žena.

„Viděla jsem vás, paní Latchamová. Neohlásila jste se.“

Tilly mávla bezstarostně rukou. „To je v pořádku. Nechtěla jsem vás rušit, když...“ sklouzla pohledem k služčiny zamoučeným rukám, „jste měla práci.“

„Děkuji, Esmeraldo, to je všechno,“ řekla Ella a nasypala zbytek slunečnicových semínek čistící četě slepic.

Esmeralda zakoulela tmavými očima, střelila ještě jedním dobře mířeným pohledem po Tilly a zamířila do domu, sandály jí plácaly po cestě, vyluzovaly svůj vlastní zvuk.

„Ello, vážně to nechápu,“ zvolala Tilly. „Proboha, proč se nezbavíš té osoby?“

Ella hleděla na ženino široké pozadí v bílé uniformě, které se sunulo k domu, na její umaštěné kadeře, od nichž se odráželo slunce, a na její stín na trávníku. Vzpomněla si, jak Esmeralda dokázala prosedět celou noc u kurníku a chovat nemocnou slepici. Vybavila si také její hlas, když začala při pečení zpívat hymnus. A nezapomněla ani na pocit bezpečí, když ji měla za zády, zatímco vezla vejíčka do černošských slumů za kopcem.

„Ne,“ odpověděla Ella rázně, „nevyhodím ji.“

„Chová se naprosto neomaleně.“

„To je pravda,“ souhlasila Ella. „Na druhé straně je ale věrná a uctívá půdu, které se dotkne Reggieho noha.“

Tilly se zasmála a podívala se na přítelkyni s výrazem náklonnosti.

„Jak to můžeš vydržet, zlato?“ zeptala se. „Já bych se z toho zbláznila.“

„Vždyť mě znáš,“ odpověděla Ella nenuceně, „dokážu se naučit žít s většinou věcí.“

9

Dodie

Dodie zkoumala písek na pláži. Polední slunce ji bodalo do zad, nad hlavou měla jasně modrou oblohu. Slunce trestalo její kůži pod slabou bavlněnou látkou šatů a žahlo ji do krku pokaždé, když sklonila hlavu k písku. Hledala otisky Morrellových nohou.

Byly tady. Někde. Jako nezvratný důkaz toho, že byl kdysi živý. Že na tomto světě zanechal svůj otisk. Dodie nezajímaly jeho boty, šaty či špinavé zlaté mince, protože to jsou jen neživé věci, které nic neznamenají a neuchovaly v sobě žádnou stopu po něm. Po *něm*. Po člověku, kterým byl uvnitř sebe. Byly to jen neužitečné věci. Ne, ona chce...

Co chce?

Sedla si na bobek a zastínila si oči dlaní. Potřásla hlavou, odhodila vlasy dozadu a klouzala pátravým pohledem po ladné křivce bílé pláže, jež se táhla do dálky a leskla se jako cukr vysypaný z dózy. Pláž byla zcela pustá. Její nehybnost narušovaly pouze tyrkysové vlny narážející do svahu a poskakující pisíci. Palmy na pobřežní čáře jako by apaticky dřímaly v bezvětrném ovzduší.

Dodie musí znovu najít pana Morrella. Nechce si ho pamatovat jako neživý kus hmoty zabalený do rubáše, který mu ušila, ale jako muže, jenž ji minulé noci chytil za kotník a požádal o pomoc.

Pomozte mi.

Pomohla mu umřít.

Nezachovala se ale správně, když ho pohřbila jen tak do díry v zemi. Nevšímala si zdupaného písku před boudou a přimhouřenýma očima sledovala slábnoucí čáru stop vystupující z vody. Patřily někomu, kdo nosí velké boty s tvrdou podrážkou a dělá dlouhé kroky.

„Důvěřoval jste mi, pane Morrelle?“ zeptala se. „Zdá se, že ne dost.“

Dodie se vrátila k místu, kde mu včera pomohla z kolečka, a našla v písku pár jasných otisků nohou. Stoupala si bosou nohou do jedné ze stop, byla příliš velká, takže nemohla být její. Klekla si a obkroužila prstem obrys podrážky.

Tohle byl on, tohle bylo to, co hledala. To jeho tíha vytvořila tuto formu, otisk jeho nohy. Naklonila se lačně nad stopu, uhladila rukou její vnitřní část. Pot jí kapal z čela a dopadal na písek jako slzy. Z úst se jí vydralo zasténání.

10

Ella

Ella řídila. Bylo to bezpečnější. Přítelkynin růžový nos byl spolehlivým indikátorem vypitého alkoholu a Tilly si stačila přihnout už během dopoledne. Seděla teď vedle Elly v jejím tmavě modrém roveru a nenápadně podřimovala, oči zakryté slunečními brýlemi. Elle to tak vyhovovalo. Potřebovala vyřídít ještě jednu pochůzku, než zamíří do jachtařského klubu na East Bay Street na opačné straně Nassau. Potřebovala se podívat na školu, která ji požádala o školní lavice. Odbočila vlevo ze silnice podél pobřeží a pokračovala klikatou polní cestou do řídké osídleného vnitrozemí.

Za autem se táhl oblak prachu, Ella však nechala stažené okénko, aby horký vzduch mohl proudit dovnitř, opírat se jí do tváře a nadzvedávat kadeře na krku. Vdechovala bohatou vůni divokých květů, která zaplavila vnitřek vozu. Nebe klenoucí se nad nimi bylo modré jako ledňáček, takovou barvu by si zvolilo dítě, kdyby mělo namalovat oblohu. V Elle to probudilo vzpomínky na vlastní dětské sny. Jako dítě si přála stát se neohroženou průzkumnicí v té nejtemnější Africe a nevšímala si posměšků, kterými ji častoval bratr, když se učila pracovat s kompasem a orientovat se podle slunce. Měla takové velkolepé plány, a nic se z nich neuskutečnilo.

Místo toho potkala Reggieho. Byl považovaný za vycházející hvězdu, mladého a nadějného člena parlamentu, který stál za pozornost. Nabízel jiné dobrodružství než probíjet se panenskou džunglí či brodit se mokřinami plnými krokodýlů, ale i to bylo nepochybně vzrušující. Jako manželka poslance mohla dosáhnout ledačeho pozitivního, ovlivnit jeho politiku. Mohla zanechat svůj otisk ve světě jako důkaz toho, že *Ella Sanfordová tady byla*.

Co se tedy stalo?

Proč skončila v tomhle zapadákově na ostrově New Providence? V Evropě zuřila válka, rvala země a životy na kusy, a část Elly toužila řídit sanitu. Nebo zapisovat důležité rádiové depeše. Doručovat balíčky s tajnými dokumenty. Dělat cokoli, hlavně ale zlomit ubíjející nudu ve svém životě.

Ella strhla volant stranou, nechtěla přejet vyzábělého psa, který dřímal uprostřed sluncem zalité cesty. Tilly otevřela oči a zase je zavřela. Ellu napadlo, že musí mít velice čisté svědomí, když dokáže usnout dřív, než bys řekl švec. Stromy po obou stranách cesty podřímovaly lenivě v horku a pod nimi se táhl pás mladých trpasličích palem, jejichž listy se používaly jako střešní krytina nebo k pletení. Projely kolem stánku se žlutými melouny a prodavačka tmavé pleti jim zamávala. Ella jí také zamávala.

Co se tedy stalo? Proč Reggie nebyl členem válečného kabinetu?

Všechno se změnilo, to byl ten důvod.

„Ello, samozřejmě tě zprostím závazku zasnoubení,“ prohlásil Reggie upjatě v přijímacím pokoji Elliny matky, „pokud si to budeš přát.“

„Ne, drahý.“ Ella zamířila k němu, vzala jeho tvář do dlaní a políbila ho na ústa. „Nic takového si nepřěji. Ani trochu.“

Oči se mu zalily slzami. Za dvacet let, které prožili společně, to byl jediný okamžik, kdy viděla svého manžela plakat. Neřekl jí žádné detaily a ona se ho neptala. Už se k tomu nikdy nevrátili. Věděla pouze to, že se zapletl do nějakého špatného finančního projektu, a musel se diskrétně stáhnout z parlamentu. Odstavili ho na vedlejší kolej, na ministerstvo kolonií, a přidělovali mu posty v zapadlých koutech impéria, daleko od spořádaných londýnských salonů. A Ella si místo prosekávání cesty k pramenům Nilu razila rok co rok cestu horami sendvičů s plátky čerstvé okurky a zdvořilé společenské konverzace.

Tak tomu prostě bylo.

Škola, kterou nakonec našla, byla malá – jen pro dvanáct dětí – a špatně vybavená. Ve třídě visela tabule, žákům ale chyběly břídicové tabulky, a některé děti seděly na bednách. Ella se pozdravila s každým dítětem a probrala s černou učitelkou obstarání čítanek a kříd na psaní. Možná by se hodilo i pár per s násadkou a kalamářů. A sešit a pravítko by už pak znamenaly opravdový rozdíl.

„Uvidím, co pro vás budu moct udělat,“ řekla Ella.

„Lidem ze školského výboru se nebude líbit, že jsem se na vás, paní Sanfordová, obrátila bez jejich vědomí.“

„Hádám, že to jsou běloši a muži a mají rádi svá pravidla. Nemusíte se ale bát,“ Ella se pousmála, když viděla úctu na tváři dychtivé učitelky, které nemohlo být víc než devatenáct či dvacet, „nic jim nepovíme.“

Učitelčiny oči se zableskly vzrušením. „Děkuji vám velice, paní Sanfordová.“

Děti zazpívaly Elle britskou hymnu, a dokonce dvakrát. Když se s ní pak učitelka loučila, řekla jí: „Na shledanou, paní Sanfordová. A buďte ve městě opatrná.“

Ella se zastavila na místě. „Proč? Děje se něco?“

„Nic mimořádného. Jen se mezi stavebními dělníky zase ozývá pár křiklounů.“

„Jeich platy a všechny ostatní problémy se ale přece vyřešily minulý rok,“ zdůraznila Ella. „Copak nejsou placeni dostatečně?“

„Záleží na tom, jak kdo chápe slovo dostatečně.“

Ella na to nereagovala a nastoupila do vozu. „Tilly, probud' se. Čeká nás závod jachet.“

Blížily se už k městu po West Bay Street, po levé ruce měly oslnivou mořskou plochu, na níž se střídaly smaragdově zelené a temně modré pásy, když se Ella za volantem napřímila. Náhle byla ostražitá a bdělá.

„Tilly, jak to ta učitelka myslela, že máme být ve městě opatrné?“

Střed Nassau byl moc hezký. Žádné jiné označení se nehodilo lépe. Centrum Nassau bylo hezké jako obrázek. Na pastelových fasádách domů nechyběly plátěné markýzy, jež chránily nakupující před nepříjemným sluncem či deštěm. Široká Bay Street coby hlavní tepna Nassau byla lemovaná stromy a rovnoběžná s oceánem. Ellu znovu ohromila elegancie té třídy a její nefalšovaný půvab.

Bay Street zosobňovala svět peněz. Hoši z Bay Street – jak se jim tady říkalo – byli chamtivci v chladivých lněných oblecích, kteří vládli ostrovu. Kouřili tlusté kubánské doutníky v kancelářích, jež byly umístěné nad řadou módních obchodů. Ella je občas přistihla, jak shlížejí z oken dolů na ulici a samolibě se usmívají. Tito muži ovládali ostrovní ekonomiku

i zákonodárné shromáždění. Patřili k nim právníci, obchodníci s nemovitostmi, účetní a velkoobchodníci, kteří vydělávali velké peníze a věděli, na koho se mají obrátit, když na své smlouvy potřebovali úřední razítko.

Všichni byli běloši a jejich moc závisela do značné míry na tom, zda černoši budou vědět, kde je jejich místo, a místní zemědělství si zachová primitivní charakter. Ella nicméně musela připustit, že mezi rysy, které milovala na tomto ostrově, byl jeho svobodný duch. Ten se projevoval v lhostejnosti vůči jakýmkoli pravidlům. Historie ostrova byla protkána pašováním rumu a nestoudným lotrovstvím, které sahalo do časů, kdy si piráti jako Blackbeard vykračovali po místních prašných ulicích s pistolemi připásanými ke stehnům, nebo když vykradači lodí naváděli plavidla úmyslně na skaliska, aby tam ztroskotala, a oni se mohli zmocnit jejich nákladu.

V roce 1717 se prvním britským guvernérem Baham stal Woodes Rogers a nastolil jistý zákon a pořádek v hospodách a nevěstincích Fort Nassau. Ostrov však nikdy nepřestal přitahovat hazardéry všeho druhu. Platilo to za blokády Konfederace během americké občanské války i za nedávné prohibice alkoholu ve Spojených státech. Tyto slavné dny – kdy stačilo riskovat noční plavbu do Miami a za jediný člun napěchovaný bednami s rumem vydělat víc než půlročním tvrdým rybařením – byly už ale minulostí.

Životní úroveň místních černochů zůstávala truchlivě žalostná a Ella dobře chápala důvody nepokojů, které vypukly minulý rok. Černí a bílí dělníci stavějící nové letiště nedostávali stejnou mzdu. Škody na Bay Street byly rychle odstraněny, rozbité sklo a poškozené zdivo zmizely z dohledu, na nápravu víry ostrovanů v spravedlivý systém však nestačilo pouhé koště a vědro cementu. Černí obyvatelé Baham se vyznačovali dobráckou povahou, byli vždy připraveni usmát se, začít tančit calypso a popíjet pivo. Trvalo jim hodně dlouho, než se naštvali, nicméně neklid narůstající pod povrchem se nedal přehlédnout.

„Tilly, víš, co se mi přihodilo včera?“

„Vím, zlato, že pokud nezpomalíš, budeme mít na kapotě trásně z kočáru před námi.“

Vyzdobené lehké kočáry tažené koňmi brázdily hlavní ulice Nassau, sloužily jako taxíky pro místní či vozily turisty na okružní cestu městem.